

קומקום התה של מזל

אגדה יפנית

מט אבנס - דויד הוהן

הוא הכין מיד אש טובה בתנור ומילא את
הקומקום היפה במים, אך כשהניח אותו מעל
האש, הקומקום קרא "חם מדי! חם מדי!" וקפץ
בעצמו מהתנור.
ראש המנזר נבהל מאוד. הוא הביט על
הקומקום המוזר, שנח עכשיו בשקט על
הרצפה.
"הו, אתה מכושף!" קרא, אך הקומקום לא זז.

היה היה פעם מנזר מורנג'י על אחד האיים של
יפן. ראש המנזר אהב מאוד תה והכין לו את
המשקה בקפדנות מדי יום.
יום אחד קנה לו קומקום תה חדש, כה יפה
ובעל צורה נאה שמיהר למנזר כדי להשתמש
בו..
"זה באמת קומקום נאה" אמר לעצמו כשהביט
עליו מכל צד "אני חייב להזמין אורחים כדי
להתחלק אתם ביופיו."

הרוכל שילם ברצון עבור הקומקום וחזר הביתה, מרוצה שהשיג דבר כזה בזול. אך באותו לילה רעש מוזר העיר את הרוכל. הוא מיהר להדליק פנס וראה דבר מפליא. על הרצפה עמד הקומקום שקנה אותו יום קודם, אך הוא נראה שונה. היו לו ארבע רגלים שעירות, זנב ארוך, ראש מוזר בעל פסים, ושפם קצר.

ראש המנזר לא רצה יותר את הקומקום הלא-רגיל, אך לא ידע איך להתפטר ממנו. ואז חשב שאולי כדאי למכור אותו לרוכל כלשהו, שיוכל גם למכור אותו ולהרוויח עליו. זה היה בכל זאת קומקום יפה מאוד. אכן תוך זמן קצר הוא פגש רוכל והציע לו את הקומקום למכירה. הרוכל הופתע "אבל אדוני, מדוע תרצה למכור קומקום כזה יפה?" שאל. "אני באמת מצטער" אמר ראש המנזר "אבל קניתי עכשיו קומקום טוב יותר, ולזה אין לי יותר שימוש."

אבל אתה צריך לטפל בי יפה" והיא המשיכה
"אני לא אוהבת שממלאים אותי במים ושמים
מעל אש."

"הו לא" ענה הרוכל "לא אעשה לך דבר כזה."
"אני גם לא אוהבת כששמים אותי בקופסה
סגורה" המשיכה הגירית "כי אני עלולה להיחנק
וזה יהיה סופי."
הרוכל הסכים. גם את זה הוא לא יעשה.

"מה זה?" קרא הרוכל "האם אתה הוא
הקומקום שקניתי אתמול?"
הקומקום הפנה אליו את ראשו ונע בו "כן, זה
אני" אמר "קוראים לי קומקום התה של מזל"
אך למעשה אני גירית מחופשת לקומקום."
"אז אינך קומקום של ממש?" שאל הרוכל.
"לא" ענתה הגירית "אבל אני טוב הרבה יותר.
אני מביאה מזל למי שרוכש אותי."

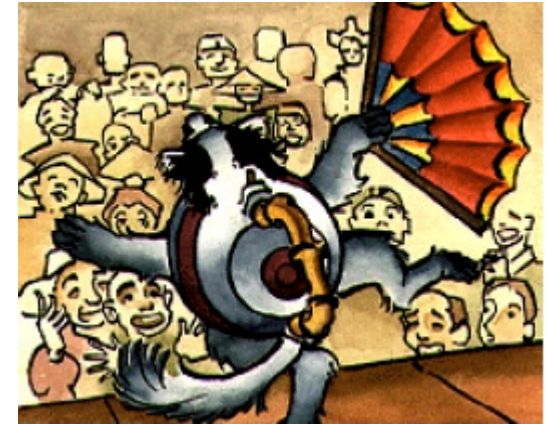
לכן התחיל מיד בהכנת במה והשיג קצת כסף, כדי לשכור מנגנים. הוא גם צייר סימן ושם אותו לפני הדלת, לבש בגד טקסי והתחיל לפרסם את ההצגה. "אני מציג לכם קומקום תה מיוחד, בעל ידיים ורגליים, שיודע לרקוד, כפי שעוד איש לא ראה. בוא לראות בעצמכם. זאת הזדמנות נדירה." אנשים נעשו סקרנים והתחילו להתאסף זה אחרי זה.

ואחר כך חשב רגע "אני איש עני" אמר "אבל אתחלק אתך במה שיש לי" אמר. "אתה אדם נדיב" אמרה הגירית בחיוך "ואני רוצה לגמול לך. תפסיק לעסוק ברוכלות וארגן הצגות, אתי כשחקנית. אני יודעת תעלולי אקרובטיקה רבים וגם רוקדת יפה." ומיד הגירית הקטנה התחילה לרקוד בצורה כה משעשעת שהאיש פרץ בצחוק אדיר. הוא התרגש מאוד כי חשב ששחקן ורקדן כזה ימשכו אליו קהל רב.

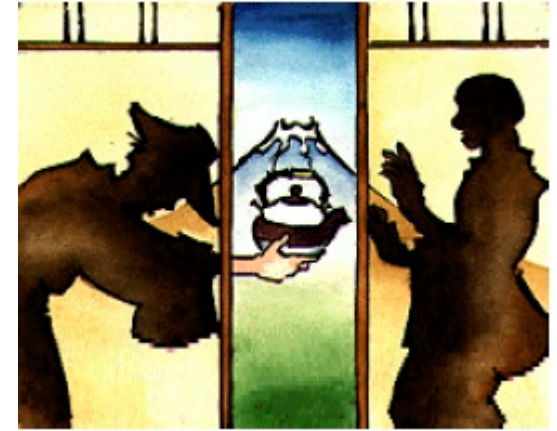
הדבר נמשך כך ימים ושבועות, וההצגה של גירית-קומקום התפרסמה בכל הסביבה, כך שתמיד באו אליה צופים רבים. הרוכל, שהיה פעם עני, נעשה עכשיו אמיד, ומאחר שלא היה חמדן פנה יום אחד לידידתו ואמר "באמת הוכחת את נכונות שמך "קומקום של מזל טוב, כי אני עכשיו עשיר יותר מאשר חלמתי אי-פעם. אבל את נעשית בוודאי עייפה אחרי ההצגות הרבות האלה, אז ברשותך, עדיף שנפסיק עכשיו. לי יש כבר מספיק ואינני זקוק ליותר."
"אם רצונך בכך" ענתה הגירית בחיור.

כשההצגה התחילו הם לא הצטערו שבאו כי קומקום התה באמת הציג אקרובטיקה ותעלולים משעשעים, וגם הפתיע אותם בדילוגים, קפיצות וריקודים. מהר מאוד כולם צחקו והשתעשעו, והביטו בפליאה על ההצגה.

הנזירים שבמנזר הבינו שזה קומקום תה מיוחד במינו, ושמגיע לו כבוד מתאים. הם בנו מדף מיוחד עבורו וריפדו אותו במשי ורקמות זהב.

ולמחרת הרוכל הלך למנזר מורינוג'י וביקש להיפגש עם ראש המנזר. הוא סיפר לו את הסיפור המופלא של הקומקום ועל המזל שהקומקום הביא לו. הוא גם תרם למנזר מחצית הכסף שהרוויח, באומרו "למעשה אני חייב לך את המזל, כי מכרת לי את האוצר. באתי להודות לך. הוא פתח את החבילה שהביא והוציא את הקומקום, שם אותו לפני ראש המנזר וקד עמוקות.

מאז לא שמעו יותר על הפלאים,
אך הקומקום נשמר במנזר מורינג'י כאוצר הגדול ביותר.